

و چون آنچه را به سوی این پیامبر نازل شده بشنوند می‌بینی بر اثر آن حقیقتی که شناخته‌اند اشک از چشم‌هایشان سرازیر می‌شود می‌گویند پروردگارا ما ایمان (۸۳) آورده‌ایم پس ما را در زمره گواهان بنویس

و برای ما چه [عذری] است که به خدا و آنچه از حق به ما رسیده ایمان نیاوریم و مال آنکه پیشم داریم که پروردگارمان ما را با گروه شایستگان [به بهشت] (۸۴) درآورد

پس به پاس آنچه گفتند خدا به آنان باغهایی پاداش داد که از زیر [درختان] آن (۸۵) نهرها جاری است در آن جاودانه می‌مانند و این پاداش نیکوکاران است

(۸۶) و کسانی که کفر ورزیدند و آیات ما را دروغ پنداشتند آنان همدم آتشند ای کسانی که ایمان آورده‌اید چیزهای پاکیزه‌ای را که خدا برای [استفاده] شما ملال کرده مراهم بشمارید و از مد متذرید که خدا از مدگذرندگان را دوست (۸۷) نمی‌دارد

و از آنچه خداوند روزی شما گردانیده ملال و پاکیزه را بفرورید و از آن فدایی که (۸۸) بدو ایمان دارید پروا دارید

خدا شما را به سوگندهای بیهوده‌تان مؤافذه نمی‌کند ولی به سوگندهایی که از روی اراده [می‌فرورید] او می‌شکنید [شما را مؤافذه می‌کند و کفاره‌اش فوراکی دادن به ده بینواست از غذاهای متوسطی که به کسان خود می‌خورانید یا پوشانیدن آنان یا آزاد کردن بنده‌ای و کسی که [هیچ یک از اینها را] نیابد [باید] سه روز روزه بدارد این است کفاره سوگندهای شما وقتی که سوگند فرورید و سوگندهای خود را پاس دارید این گونه خداوند آیات خود را برای شما بیان (۸۹) می‌کند باشد که سپاسگزاری کنید

ای کسانی که ایمان آورده‌اید شراب و قمار و بتها و تیرهای قرعه پلیدند [و] از (۹۰) عمل شیطانند پس از آنها دوری گزینید باشد که [رستگار] شوید

وَإِذَا سَمِعُوا مَا أُنزِلَ إِلَى الرَّسُولِ تَرَىٰ أَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ مِمَّا عَرَفُوا مِنَ الْحَقِّ يَقُولُونَ رَبَّنَا آمَنَّا فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨٣﴾

وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا جَاءَنَا مِنَ الْحَقِّ وَنَطْمَعُ أَنْ يُدْخِلَنَا رَبَّنَا مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ ﴿٨٤﴾

فَأَنبَأَهُمُ اللَّهُ بِمَا قَالُوا جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٥﴾

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٨٦﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَحْرَمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٨٧﴾

وَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾

لَا يُوَٰخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَٰخِذُكُمْ بِمَا عَقَدْتُمُ الْاَيْمَانَ فَكَفَّارَتُهُ إِطْعَامُ عَشْرَةِ مَسَاكِينَ مِنْ أَوْسَطِ مَا تُطْعَمُونَ أَهْلِيكُمْ أَوْ كِسْوَتُهُمْ أَوْ تَحْرِيدُ رَقَبَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ذَلِكَ كَفَّارَةُ أَيْمَانِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ وَاحْفَظُوا أَيْمَانَكُمْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٨٩﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٩٠﴾

همانا شیطان می‌خواهد با شراب و قمار میان شما دشمنی و کینه ایجاد کند و (۹۱) شما را از یاد خدا و از نماز باز دارد پس آیا شما دست برمی‌دارید

و اطاعت خدا و اطاعت پیامبر کنید و [از گناهان] برمذر باشید پس اگر روی (۹۲) گردانید بدانید که بر عهده پیامبر ما فقط رساندن [پیام] آشکار است

بر کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند گناهی در آنچه [قبلا] فورده‌اند نیست در صورتی که تقوا پیشه کنند و ایمان بیاورند و کارهای شایسته کنند سپس تقوا پیشه کنند و ایمان بیاورند آنگاه تقوا پیشه کنند و امسان (۹۳) نمایند و خدا نیکوکاران را دوست می‌دارد

ای کسانی که ایمان آورده‌اید خدا شما را به چیزی از شکار که در دسترس شما و نیزه‌های شما باشد فواید آزمود تا معلوم دارد چه کسی در نهان از او می‌ترسد (۹۴) پس هر کس بعد از آن تجاوز کند برای او عذابی دردناک خواهد بود

ای کسانی که ایمان آورده‌اید در مالی که ممرمید شکار را محشید و هر کس از شما عمداً آن را بکشد باید نظیر آنچه کشته است از چهارپایان کفاره‌ای بدهد که [نظیر بودن] آن را دو تن عادل از میان شما تصدیق کنند و به صورت قربانی به کعبه برسد یا به کفاره [آن] مستمندان را فورا بدهد یا معادلش روزه بگیرد تا سزای زشتکاری خود را بپوشد فداوند از آنچه در گذشته واقع شده عفو کرده است و [لی] هر کس تکرار کند خدا از او انتقام می‌گیرد و فداوند توانا و (۹۵) صاحب‌انتقام است

صید دریا و ماکولات آن برای شما ملال شده است تا برای شما و مسافران بهره‌ای باشد و [لی] صید بیابان مادام که ممر می‌باشید بر شما مراه گردیده (۹۶) است و از فدایی که نزد او ممشور می‌شوید پروا دارید

إِنَّمَا يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقِعَ بَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيُضِدَّكُمْ عَنِ ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ فَهَلْ أَنتُمْ مُنْتَهُونَ ﴿٩١﴾

وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَاحْذَرُوا فَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّمَا عَلَى رَسُولِنَا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٩٢﴾

لَيْسَ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جُنَاحٌ فِيمَا طَعِمُوا إِذَا مَا اتَّقَوْا وَآمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ثُمَّ اتَّقَوْا وَآمَنُوا ثُمَّ اتَّقَوْا وَأَحْسَنُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿٩٣﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَيَبْلُوَنَّكُمُ اللَّهُ بِشَيْءٍ مِّنَ الصَّيْدِ تَنَالَهُ أَيْدِيكُمْ وَرِمَاحُكُمْ لِيَعْلَمَ اللَّهُ مَن يَخَافُهُ بِالْغَيْبِ فَمَنِ اعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٩٤﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْتُلُوا الصَّيْدَ وَأَنتُمْ حُرْمٌ وَمَن قَتَلَهُ مِنكُم مُّتَعَمِّدًا فَجَزَاءٌ مِّثْلُ مَا قَتَلَ مِنَ النَّعْمِ يَحْكُمُ بِهِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنكُمْ هَدْيًا بَالِغَ الْكَعْبَةِ أَوْ كَفَّارَةٌ طَعَامُ مَسَاكِينَ أَوْ عَدْلُ ذَلِكَ صِيَامًا لِّيَذُوقَ وَبَالَ أَمْرِهِ عَفَا اللَّهُ عَمَّا سَلَفَ وَمَن عَادَ فَيَنْتَقِمُ اللَّهُ مِنْهُ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ﴿٩٥﴾

أَجَلٌ لَّكُمْ صَيْدُ الْبَحْرِ وَطَعَامُهُ مَتَاعًا لَّكُمْ وَلِلسَّيَّارَةِ وَحُرْمٌ عَلَيْكُمْ صَيْدُ الْبَرِّ مَا دُمْتُمْ حُرْمًا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩٦﴾

جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ قِيَامًا لِلنَّاسِ وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ وَالْهَدْيَ وَالْقَلَائِدَ
ذَلِكَ لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ
عَلِيمٌ ﴿٩٧﴾

فداوند [زیارت] کعبه بیت المراه را وسیله به پا داشتن [مصالح] مردم قرار داده
و ماه مراه و قربانیهای بی نشان و قربانیهای نشاندار را [نیز به همین منظور مقرر
فرموده است] این [جمله] برای آن است تا بدانید که فدا آنچه را در آسمانها و
(۹۷) آنچه را در زمین است می‌داند و فداست که بر هر چیزی داناست

اعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ وَأَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩٨﴾
مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٩٩﴾

(۹۸) بدانید که فدا سفت‌کیفر است و [بدانید] که فدا آمرزنده مهربان است
بر پیامبر [فدا وظیفه‌ای] جز ابلاغ [رسالت] نیست و فداوند آنچه را آشکار و آنچه
(۹۹) را پوشیده می‌دارید می‌داند

قُلْ لَا يَسْتَوِي الْخَبِيثُ وَالطَّيِّبُ وَلَوْ أَعْجَبَكَ كَثْرَةُ الْخَبِيثِ فَاتَّبِعُوا اللَّهَ يَا أُولِي
الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَفْلِحُونَ ﴿١٠٠﴾

بگو پلید و پاک یکسان نیستند هر چند کثرت پلید[ها] تو را به شگفت آورد پس
(۱۰۰) ای فردمندان از فدا پروا کنید باشد که [رستگار] شوید

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَسْأَلُوا عَنَ أَشْيَاءٍ إِن تَبَدَّلَ لَكُمْ تَسْوِمٌ إِنْ تَسْأَلُوا عَنْهَا
حِينَ يَنزِلُ الْقُرْآنُ تَبَدَّلَ لَكُمْ عَمَّا اللَّهُ عَنْهَا وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٠١﴾

ای کسانی که ایمان آورده‌اید از چیزهایی که اگر برای شما آشکار گردد شما را
اندوهناک می‌کند مپرسید و اگر هنگامی که قرآن نازل می‌شود در باره آنها سؤال
کنید برای شما روشن می‌شود فدا از آن [پرسشهای بیجا] گذشت و فداوند
(۱۰۱) آمرزنده بردبار است

قَدْ سَأَلَهَا قَوْمٌ مِّن قَبْلِكُمْ ثُمَّ أَصْبَحُوا بِهَا كَافِرِينَ ﴿١٠٢﴾

گروهی پیش از شما [نیز] از این [گونه] پرسشها کردند آنگاه به سبب آن کافر
(۱۰۲) شدند

مَا جَعَلَ اللَّهُ مِنْ بَحِيرَةٍ وَلَا سَائِيَةٍ وَلَا وَصِيلَةٍ وَلَا حَامٍ وَلَكِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا
يُفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَأَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٠٣﴾

فدا [چیزهای ممنوعی از قبیل] بمیره و سائبه و وصيله و حام قرار نداده است
ولی کسانی که کفر ورزیدند بر فدا دروغ می‌بندند و بیشترشان تعقل نمی‌کنند
(۱۰۳)

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَىٰ مَا أَنزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ قَالُوا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ
آبَاءَنَا أُولُو كَأَن آبَائِهِمْ لَا يَعْلَمُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٠٤﴾

و چون به آنان گفته شود به سوی آنچه فدا نازل کرده و به سوی پیامبر[ش]
بیاوید می‌گویند آنچه پدران خود را بر آن یافته‌ایم ما را بس است آیا هر چند
(۱۰۴) پدرانشان چیزی نمی‌دانسته و هدایت نیافته بودند

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مَن ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ إِلَى اللَّهِ
مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا شَهَادَةُ بَيْنِكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ حِينَ الْوَصِيَّةِ اثْنَانِ ذُو
عَدْلٍ مِّنكُمْ أَوْ آخَرَانِ مِنْ غَيْرِكُمْ إِنْ أَنتُمْ ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَأَصَابَتْكُمْ مُصِيبَةُ
الْمَوْتِ تَحْسِبُونَهُمَا مِنْ بَعْدِ الصَّلَاةِ فَيُقْسِمَانِ بِاللَّهِ إِنْ أَرْتَبْتُمْ لَا نَشْتَرِي بِهِ ثَمَنًا
وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ وَلَا نَكْتُمُ شَهَادَةَ اللَّهِ إِنَّا إِذًا لَّمِنَ الْآثِمِينَ ﴿١٠٦﴾

فَإِنْ عَرَّ عَلَىٰ أَنَّهُمَا اسْتَحَقَّا إِثْمًا فَأَخْرَانِ يَشُومَانِ مَقَامَهُمَا مِنَ الَّذِينَ اسْتَحَقَّ
عَلَيْهِمُ الْأُولِيَّانِ فَيُقْسِمَانِ بِاللَّهِ لَشَهَادَتُنَا أَحَقُّ مِنْ شَهَادَتِهِمَا وَمَا اعْتَدَيْنَا إِنَّا إِذًا
لَّمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠٧﴾

ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَن يَأْتُوا بِالشَّهَادَةِ عَلَىٰ وَجْهِهَا أَوْ يَخَافُوا أَن تُرَدَّ أَيْمَانٌ بَعْدَ أَيْمَانِهِمْ
وَأْتَقُوا اللَّهَ وَاسْمَعُوا وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿١٠٨﴾

يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا أُجِبْتُمْ قَالُوا لَا عِلْمَ لَنَا إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ
الْغُيُوبِ ﴿١٠٩﴾

ای کسانی که ایمان آورده‌اید به خودتان بپردازید هر گاه شما هدایت‌یافتید آن
کس که گمراه شده است به شما (زانی نمی‌رساند بازگشت همه شما به سوی
(۱۰۵) خداست پس شما را از آنچه انجام می‌دادید آگاه خواهد کرد

ای کسانی که ایمان آورده‌اید هنگامی که یکی از شما را [نشانه‌های] مرگ
در رسید باید از میان خود دو عادل را در موقع وصیت به شهادت میان خود فرا
خوانید یا اگر در سفر بودید و مصیبت مرگ شما را فرا رسید [و شاهد مسلمان
نبود] دو تن از غیر [همکیشان] خود را [به شهادت بطلبید] و اگر [در صداقت
آنان] شک کردید پس از نماز آن دو را نگاه می‌دارید پس به خدا سوگند یاد
می‌کنند که ما این [مق] را به هیچ قیمتی نمی‌فروشیم هر چند [پای] فویشاوند
[در کار] باشد و شهادت الهی را کتمان نمی‌کنیم که [اگر کتمان مق کنیم] در
(۱۰۶) این صورت از گناهکاران فوایم بود

و اگر معلوم شد که آن دو دستفروش گناه شده‌اند دو تن دیگر از کسانی که بر
آنان ستم رفته است و هر دو [به میت] نزدیکترند به جای آن دو [شاهد قبلی]
قیام کنند پس به خدا سوگند یاد می‌کنند که گواهی ما قطعاً از گواهی آن دو
درست‌تر است و [از مق] تجاوز نکرده‌ایم چرا که [اگر چنین کنیم] از ستمکاران
(۱۰۷) فوایم بود

این [روش] برای اینکه شهادت را به صورت درست ادا کنند یا بترسند که بعد از
سوگندفوردنشان سوگندهایی [به وارثان میت] برگردانده شود [به صواب]
نزدیکتر است و از خدا پروا دارید و [این پندها را] بشنوید و خدا گروه فاسقان را
(۱۰۸) هدایت نمی‌کند

[یاد کن] روزی را که خدا پیامبران را گرد می‌آورد پس می‌فرماید چه پاسفی به
شما داده شد می‌گویند ما را هیچ دانشی نیست تویی که دانای رازهای نهانی
(۱۰۹)

إِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ اذْكُرْ نِعْمَتِي عَلَيْكَ وَعَلَىٰ وَالِدَتِكَ إِذْ أُيِّدْتُكَ
بِرُوحِ الْقُدُسِ تُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَإِذْ عَلَّمْتُكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ
وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَإِذْ تَخْلُقُ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ بِأَذْنِي فَتَنفُخُ فِيهَا فَتَكُونُ
طَيْرًا بِأَذْنِي وَتَبْرِئُ الْأَكْمَةَ وَالْأَبْرَصَ بِأَذْنِي وَإِذْ تُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ بِأَذْنِي وَإِذْ كَفَفْتُ
بَنِي إِسْرَائِيلَ عَنْكَ إِذْ جِئْتَهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ
مُبِينٌ ﴿١١٠﴾

[یاد کن] هنگامی را که خدا فرمود ای عیسی پسر مریم نعمت مرا بر خود و بر
مادرت به یاد آور آنگاه که تو را به روح القدس تایید کردم که در گهواره [به
اعجاز] و در میانسالی [به وحی] با مردم سخن گفتمی و آنگاه که تو را کتاب و
حکمت و تورات و انجیل آموختم و آنگاه که به اذن من از گل [پیزی] به شکل
پرنده می‌سافتی پس در آن می‌دمیدی و به اذن من پرنده‌ای می‌شد و کور
مادرزاد و پیرس را به اذن من شفا می‌دادی و آنگاه که مردگان را به اذن من
[زنده از قبر] بیرون می‌آوردی و آنگاه که [آسیب] بنی‌اسرائیل را هنگامی که
برای آنان مجتهدی آشکار آورده بودی از تو باز داشتم پس کسانی از آنان که
(۱۱۰) کافر شده بودند گفتند این [ها پیزی] جز افسونی آشکار نیست

وَإِذْ أُوحِيَتْ إِلَى الْخَوَارِئِينَ أَنْ آمِنُوا بِي وَبِرَسُولِي قَالُوا آمَنَّا وَاشْهَدْ بِأَنَّا
مُسْلِمُونَ ﴿١١١﴾

و [یاد کن] هنگامی را که به خواریون وحی کردم که به من و فرستاده‌ام ایمان
(۱۱۱) آورید گفتند ایمان آوردیم و گواه باش که ما مسلمانیم

إِذْ قَالَ الْخَوَارِئُونَ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ أَنْ يُنَزِّلَ عَلَيْنَا مَائِدَةً
مِّنَ السَّمَاءِ قَالَ اتَّقُوا اللَّهَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١١٢﴾

و [یاد کن] هنگامی را که خواریون گفتند ای عیسی پسر مریم آیا پروردگارت
می‌تواند از آسمان فوانی برای ما فرود آورد [عیسی] گفت اگر ایمان دارید از
(۱۱۲) خدا پروا دارید

قَالُوا نُرِيدُ أَنْ نَأْكُلَ مِنْهَا وَنَطْمَئِنَّ قُلُوبُنَا وَنَعْلَمَ أَنْ قَدْ صَدَقْتُنَا وَتَكُونُ عَلَيْهَا مِنَ
الشَّاهِدِينَ ﴿١١٣﴾

گفتند می‌فواهیم از آن بخوریم و دل‌های ما آرامش یابد و بدانیم که به ما راست
(۱۱۳) گفته‌ای و بر آن از گواهان باشیم

قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ تَكُونُ لَنَا عِيدًا
لِّأَوْلِيَانَا وَآخِرِنَا وَآيَةً مِنْكَ وَارْزُقْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿١١٤﴾

عیسی پسر مریم گفت بار الهی پروردگارا از آسمان فوانی بر ما فرو فرست تا
عیدی برای اول و آخر ما باشد و نشانه‌ای از جانب تو و ما را [روزی ده] که تو
(۱۱۴) بهترین روزی‌دهندگان

قَالَ اللَّهُ إِنِّي مُنَزِّلُهَا عَلَيْكُمْ فَمَنْ يَكْفُرْ بَعْدُ مِنْكُمْ فَإِنِّي أُعَذِّبُهُ عَذَابًا لَا أُعَذِّبُهُ أَحَدًا
مِّنَ الْعَالَمِينَ ﴿١١٥﴾

خدا فرمود من آن را بر شما فرو فواهم فرستاد و [لی] هر کس از شما پس از آن
انکار ورزد وی را [چنان] عذابی کنم که هیچ یک از جهانیان را [آن چنان] عذاب
(۱۱۵) نکرده باشم

و [یاد کن] هنگامی را که خدا فرمود ای عیسی پسر مریم آیا تو به مردم گفتی من و مادرم را همچون دو خدا به جای خداوند بپرستید گفت منزهی تو مرا نزدیک که [در باره فویشتن] چیزی را که حق من نیست بگویم اگر آن را گفته بودم قطعا آن را می‌دانستی آنچه در نفس من است تو می‌دانی و آنچه در ذات (۱۱۶) توست من نمی‌دانم چرا که تو خود دانای [رازهای نهانی]

جز آنچه مرا بدان فرمان دادی [چیزی] به آنان نگفتم [گفته‌ام] که خدا پروردگار من و پروردگار خود را عبادت کنید و تا وقتی در میانشان بودم بر آنان گواه بودم پس چون روح مرا گرفتی تو خود بر آنان نگهبان بودی و تو بر هر چیز گواهی (۱۱۷)

اگر عذابشان کنی آنان بندگان تواند و اگر بر ایشان بیفشایی تو خود توانا و (۱۱۸) حکیمی

خدا فرمود این روزی است که راستگویان را راستی‌شان سود بفتد برای آنان باغهایی است که از زیر [درفتان] آن نهرها روان است همیشه در آن جاودانند خدا (۱۱۹) از آنان فشنود است و آنان [نیز] از او فشنودند این است رستگاری بزرگ فرمانروایی آسمانها و زمین و آنچه در آنهاست از آن خداست و او بر هر چیزی (۱۲۰) تواناست

سوره الانعام

به نام خداوند رمتگر مهربان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَجَعَلَ الظُّلُمَاتِ وَالنُّورَ ثُمَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ﴿١﴾

ستایش فدایی را که آسمانها و زمین را آفرید و تاریکیها و روشنایی را پدید آورد با (۱) این همه کسانی که کفر ورزیده‌اند [غیر او] با پروردگار خود برابر می‌کنند

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ طِينٍ ثُمَّ قَضَىٰ أَجَلًا وَأَجَلٌ مُّسَمًّى عِنْدَهُ ثُمَّ أَنْتُمْ
تَمْتَرُونَ ﴿٢﴾

اوست کسی که شما را از گل آفرید آنگاه مدتی را [برای شما عمر] مقرر داشت و ا
(۲) چ ل ممتی نزد اوست با این همه [بعضی از] شما [در قدرت او] تردید می‌کنید

وَهُوَ اللَّهُ فِي السَّمَاوَاتِ وَفِي الْأَرْضِ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ وَجَهْرَكُمْ وَيَعْلَمُ مَا تَكْسِبُونَ
﴿٣﴾

و او در آسمانها و زمین خداست نهان و آشکار شما را می‌داند و آنچه را به دست
(۳) می‌آورد [نیز] می‌داند

وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤﴾

و هیچ نشانه‌ای از نشانه‌های پروردگارشان به سویشان نمی‌آمد مگر آنکه از آن روی
(۴) بر می‌تافتند

فَقَدْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ أَنْبَاءُ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ
﴿٥﴾

آنان حق را هنگامی که به سویشان آمد تکذیب کردند پس به زودی [مقیقت]
(۵) فبرهای آنچه را که به ریشخند می‌گرفتند به آنان فواهد رسید

أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ مَا لَمْ يُمْكِنْ لَكُمْ
وَأَرْسَلْنَا السَّمَاءَ عَلَيْهِمْ مِدْرَارًا وَجَعَلْنَا الْأَنْهَارَ تَجْرِيًا مِنْ تَحْتِهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ
بِذُنُوبِهِمْ وَأَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا آخَرِينَ ﴿٦﴾

آیا ندیده‌اند که پیش از آنان چه بسیار امتها را هلاک کردیم [امتهایی که] در زمین
به آنان امکاناتی دادیم که برای شما آن امکانات را فراهم نکرده‌ایم و [بارانهای]
آسمان را پی در پی بر آنان فرو فرستادیم و رودبارها از زیر [شهرهای] آنان روان
ساختیم پس ایشان را به [سزای] گناهانشان هلاک کردیم و پس از آنان نسلهای
(۶) دیگری پدید آوردیم

وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَابًا فِي قِرْطَابٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ لَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ
هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٧﴾

و اگر مکتوبی نوشته بر کاغذ بر تو نازل می‌کردیم و آنان آن را با دستهای خود لمس
(۷) می‌کردند قطعاً کافران می‌گفتند این [چیزی] جز سحر آشکار نیست

وَقَالُوا لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ مَلَكٌ وَلَوْ أَنْزَلْنَا مَلَكَ لَقُضِيَ الْأَمْرُ ثُمَّ لَا يُنظَرُونَ
﴿٨﴾

و گفتند چرا فرشته‌ای بر او نازل نشده است و اگر فرشته‌ای فرود می‌آوردیم قطعاً
(۸) کار تمام شده بود سپس مهلت نمی‌یافتند

وَأَوْ جَعَلْنَاهُ مَلَكًا لِّجَعَلْنَاهُ رَجُلًا وَلَلَبَسْنَا عَلَيْهِم مَّا يَلِبْسُونَ ﴿٩﴾

و اگر او را فرشته‌ای قرار می‌دادیم ممتا وی را [به صورت] مردی در می‌آوردیم و امر (۹) را همچنان بر آنان مشتبه می‌ساختیم

وَلَقَدْ اسْتَهْزَيْتُمْ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿١٠﴾

و پیش از تو پیامبرانی به استهزا گرفته شدند پس آنچه را ریشخند می‌کردند (۱۰) گریبانگیر ریشخندکنندگان ایشان گردید

قُل سِيرُوا فِي الْأَرْضِ ثُمَّ انظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ ﴿١١﴾

(۱۱) بگو در زمین بگردید آنگاه بنگرید که فرجام تکذیب‌کنندگان چگونه بوده است

قُل لِّمَن مَّا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ قُل لِّلَّهِ كَتَبَ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ لِيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٢﴾

بگو آنچه در آسمانها و زمین است از آن کیست بگو از آن خداست که رحمت را بر فویشن واجب گردانیده است یقینا شما را در روز قیامت که در آن هیچ شکی نیست (۱۲) گرد فواهد آورد فودبافتگان کسانی‌اند که ایمان نمی‌آورند

وَلَا مَا سَكَنَ فِي اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٣﴾

(۱۳) و آنچه در شب و روز آرام [او تکاپو] دارد از آن اوست و او شنوای داناست

قُلْ أَغْيَرَ اللَّهُ وَحْدَهُ وَلِيًّا فَاطِرِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ يُطْعَمُ وَلَا يُطْعَمُ قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَسْلَمَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٤﴾

بگو آیا غیر از خدا پدیدآورنده آسمانها و زمین سرپرستی برگزینم و اوست که فوراکی می‌دهد و فوراکی داده نمی‌شود بگو من مامورم که نخستین کسی باشم که (۱۴) اسلام آورده است و [به من فرمان داده شده که] هرگز از مشرکان مباش

قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥﴾

(۱۵) بگو اگر به پروردگارم عصیان ورزم از عذاب روزی بزرگ می‌ترسم

مَنْ يُضَرْفُ عَنْهُ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمَهُ وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ ﴿١٦﴾

آن روز کسی که [عذاب] از او برگردانده شود قطعا [افدا] بر او رحمت آورده و این (۱۶) است همان رستگاری آشکار

و اگر خدا به تو زبانی برساند کسی جز او برطرف کننده آن نیست و اگر فیری به تو
(۱۷) برساند پس او بر هر چیزی تواناست

وَإِنْ يَمْسَسْكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يَمْسَسْكَ بِخَيْرٍ فَهُوَ
عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾

(۱۸) و اوست که بر بندگان خویش پیره است و اوست مکیم آگاه

وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿١٨﴾

بگو گواهی چه کسی از همه برتر است بگو خدا میان من و شما گواه است و این
قرآن به من وحی شده تا به وسیله آن شما و هر کس را [که این پیام به او] برسد
هشدار دهم آیا واقعا شما گواهی می‌دهید که در جنب خدا فدایان دیگری است بگو
من گواهی نمی‌دهم بگو او تنها معبودی یگانه است و بی‌تردید من از آنچه شریک
(۱۹) [او] قرار می‌دهید بیزارم

قُلْ أَيُّ شَيْءٍ أَكْبَرُ شَهَادَةً قُلِ اللَّهُ شَهِيدٌ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَأُوحِيَ إِلَيَّ هَذَا
الْقُرْآنَ لِأُنذِرَكُمْ بِهِ وَمَنْ بَلَغَ أَنتُمْ لَتَشْهَدُونَ أَنَّ مَعَ اللَّهِ آلِهَةً أُخْرَىٰ قُلْ لَا
أَشْهَدُ قُلْ إِنَّمَا هُوَ إِلَهٌ وَاحِدٌ وَإِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿١٩﴾

کسانی که کتاب [آسمانی] به آنان داده‌ایم همان گونه که پسران خود را می‌شناسد
(۲۰) او [=پیامبر] را می‌شناسد کسانی که به خود زیان زده‌اند ایمان نمی‌آورند

الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمُ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ
فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾

و کیست ستمکارتر از آن کس که بر خدا دروغ بسته یا آیات او را تکذیب نموده بی
(۲۱) تردید ستمکاران [ستگار نمی‌شوند]

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ
الظَّالِمُونَ ﴿٢١﴾

و [یاد کن] روزی را که همه آنان را محشور می‌کنیم آنگاه به کسانی که شرک
(۲۲) آورده‌اند می‌گوییم کجا بید شریکان شما که [آنها را شریک خدا] می‌پنداشتید

وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا أَيْنَ شُرَكَائُكُمْ الَّذِينَ كُنتُمْ
تُرْعَمُونَ ﴿٢٢﴾

آنگاه عذرشان جز این نیست که می‌گویند به خدا پروردگارمان سوگند که ما مشرک
(۲۳) نبودیم

ثُمَّ لَمْ يَكُنْ فِتْنَتُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا وَاللَّهِ رَبَّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِينَ ﴿٢٣﴾

(۲۴) ببین چگونه به خود دروغ می‌گویند و آنچه برمی‌بافتند از ایشان یاوه شد

انظُرْ كَيْفَ كَذَبُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾

وَمِنْهُمْ مَّن يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ وَجَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ يَرَوْا كَلِمًا آيَةً لَا يُؤْمِنُوهَا حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوكَ يُجَادِلُونَكَ يَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٥﴾

و برخی از آنان به تو گوش فرا می‌دهند و [الی] ما بر دلهایشان پرده‌ها افکنده‌ایم تا آن را نفهمند و در گوشه‌هایشان سنگینی [قرار داده‌ایم] و اگر هر معجزه‌ای را ببینند به آن ایمان نمی‌آورند تا آنجا که وقتی نزد تو می‌آیند و با تو جدال می‌کنند کسانی (۲۵) که کفر ورزیدند می‌گویند این [کتاب] چیزی جز افسانه‌های پیشینیان نیست

وَهُمْ يَهْتَوُونَ عَنْهُ وَيَتَأَوْنَ عَنْهُ وَإِنْ يُهْلِكُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾

و آنان [مردم را] از آن باز می‌دارند و [فود نیز] از آن دوری می‌کنند و [الی] جز فویشتن (۲۶) را به هلاکت نمی‌افکنند و نمی‌دانند

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ وَقَفُوا عَلَى النَّارِ فَقَالُوا يَا لَيْتَنَا نُرَدُّ وَلَا نُكَذِّبُ بآيَاتِ رَبِّنَا وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٧﴾

و ای کاش [منکران را] هنگامی که بر آتش عرضه می‌شوند می‌دیدید که می‌گویند کاش بازگردانده می‌شدیم و [دیگر] آیات پروردگارمان را تکذیب نمی‌کردیم و از (۲۷) مؤمنان می‌شدیم

بَلْ بَدَا لَهُمْ مَا كَانُوا يُخْفُونَ مِنْ قَبْلُ وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٢٨﴾

[ولی چنین نیست] بلکه آنچه را پیش از این نهان می‌داشتند برای آنان آشکار شده است و اگر هم بازگردانده شوند قطعا به آنچه از آن منع شده بودند برمی‌گردند و (۲۸) آنان دروغگویند

وَقَالُوا إِنْ هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٢٩﴾

(۲۹) و گفتند جز زندگی دنیای ما [زندگی دیگری] نیست و برانگیفته نخواهیم شد

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ وَقَفُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ قَالَ أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٠﴾

و اگر بنگری هنگامی را که در برابر پروردگارشان باز داشته می‌شوند [فدا] می‌فرماید آیا این حق نیست می‌گویند چرا سوگند به پروردگارمان [که حق است] می‌فرماید (۳۰) پس به [کیفر] آنکه کفر می‌ورزیدید این عذاب را بپشید

قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَتْهُمْ السَّاعَةُ بَغْتَةً قَالُوا يَا
حَسْرَتَنَا عَلَىٰ مَا فَرَطْنَا فِيهَا وَهُمْ يَحْمِلُونَ أُوذَارَهُمْ عَلَىٰ ظُهُورِهِمْ إِلَّا سَاءَ مَا
يَزِرُونَ ﴿٣١﴾

کسانی که لقای الهی را دروغ انگاشتند قطعاً زیان دیدند تا آنگاه که قیامت بناگاه
بر آنان دررسد می‌گویند ای دریغ بر ما بر آنچه در باره آن کوتاهی کردیم و آنان بار
(۳۱) سنگین گناهانشان را به دوش می‌کشند چه بد است باری که می‌کشند

وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهْوٌ وَلَلْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا
تَعْقِلُونَ ﴿٣٢﴾

و زندگی دنیا جز بازی و سرگرمی نیست و قطعاً سرای بازپسین برای کسانی که
(۳۲) پرهیزگاری می‌کنند بهتر است آیا نمی‌اندیشید

قَدْ نَعْلَمُ إِنَّهُ لَيَحْزُنُكَ الَّذِي يَقُولُونَ فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ
بِآيَاتِ اللَّهِ يَحْجِدُونَ ﴿٣٣﴾

به یقین می‌دانیم که آنچه می‌گویند تو را سفت غمگین می‌کند در واقع آنان تو را
(۳۳) تکذیب نمی‌کنند ولی ستمکاران آیات خدا را انکار می‌کنند

وَلَقَدْ كَذَّبْتَ رَسُولًا مِّن قَبْلِكَ فَصَبْرًا عَلَىٰ مَا كَذَّبُوا وَأَوْدُوا حَتَّىٰ أَنَا هُمْ
نَضْرُنَا وَلَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ وَلَقَدْ جَاءَكَ مِن نَّبِإِ الْمُرْسَلِينَ ﴿٣٤﴾

و پیش از تو نیز پیامبرانی تکذیب شدند ولی بر آنچه تکذیب شدند و آزار دیدند
شکیبایی کردند تا یاری ما به آنان رسید و برای کلمات خدا هیچ تغییردهنده‌ای
(۳۴) نیست و مسلماً اخبار پیامبران به تو رسیده است

وَإِن كَانَ كَبُرَ عَلَيْكَ إِعْرَاضُهُمْ فَإِنِ اسْتَطَعْتَ أَن تَبْتَغِيَ نَفَقًا فِي الْأَرْضِ أَوْ
سُلَّمًا فِي السَّمَاءِ فَتَأْتِيَهُمْ بِآيَةٍ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَى الْهُدَىٰ فَلَا
تَكُونَنَّ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٣٥﴾

و اگر اعراض کردن آنان [از قرآن] بر تو گران است اگر می‌توانی نقبی در زمین یا
نردبانی در آسمان بجویی تا معجزه‌ای [دیگر] برایشان بیاوری [پس چنین کن] و اگر
خدا می‌خواست قطعاً آنان را بر هدایت گرد می‌آورد پس زهار از نادانان مباش
(۳۵)

إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ الَّذِينَ يَسْمَعُونَ وَالْمَوْتَىٰ يَبْعَهُمُ اللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِ يُرْجَعُونَ
﴿٣٦﴾

تنها کسانی [دعوت تو را] اجابت می‌کنند که گوش شنوا دارند و [اما] مردگان را
(۳۶) خداوند [در قیامت] بر فواید انگیفت‌سپس به سوی او بازگردانیده می‌شوند

و گفتند چرا معجزه‌ای از جانب پروردگارش بر او نازل نشده است بگو بی‌تردید خدا (۳۷) قادر است که پدیده‌ای شگرف فرو فرستد لیکن بیشتر آنان نمی‌دانند

وَقَالُوا لَوْلَا نَزَلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِّن رَّبِّهِ قُلْ إِنَّ اللَّهَ قَادِرٌ عَلَىٰ أَنْ يُنَزِّلَ آيَةً وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٧﴾

و هیچ جنبنده‌ای در زمین نیست و نه هیچ پرنده‌ای که با دو بال خود پرواز می‌کند مگر آنکه آنها [نیز] گروه‌هایی مانند شما هستند ما هیچ چیزی را در کتاب [لوح محفوظ] (۳۸) فروگذار نکرده‌ایم سپس [همه] به سوی پروردگارشان ممشور فوهند گردید

وَمَا مِن دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا طَائِرٍ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّا أُمَمٌ أَمْثَالِكُمْ مَا فَرَّطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ ﴿٣٨﴾

و کسانی که آیات ما را دروغ پنداشتند در تاریکیهای کفر [کر و لاند هر که را خدا (۳۹) بخواهد گمراهش می‌گذارد و هر که را بخواهد بر راه راست قرارش می‌دهد

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا صُمٌّ وَبُكْمٌ فِي الظُّلُمَاتِ مَن يَشَاءِ اللَّهُ يُضِلِّهُ وَمَن يَشَاءُ يُعِزَّهُ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٣٩﴾

بگو به نظر شما اگر عذاب خدا شما را دررسد یا رستافیز شما را دریابد اگر راستگویید (۴۰) کسی غیر از خدا را می‌فوانید

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُ اللَّهِ أَوْ أَتَتْكُمُ السَّاعَةُ أَغَيْرَ اللَّهِ تَدْعُونَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٠﴾

[نه] بلکه تنها او را می‌فوانید و اگر او بخواهد رنج و بلا را از شما دور می‌گرداند و (۴۱) آنچه را شریک [او] می‌گردانید فراموش می‌کنید

بَلْ إِيَّاهُ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ مَا تَدْعُونَ إِلَيْهِ إِنْ شَاءَ وَتَنْسَوْنَ مَا تُشْرِكُونَ ﴿٤١﴾

و به یقین ما به سوی امتهایی که پیش از تو بودند [پیامبرانی] فرستادیم و آنان را (۴۲) به تنگی معیشت و بیماری دچار ساختیم تا به زاری و فاکساری درآیند

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَأَخَذْنَاهُمْ بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَضُرَّعُونَ ﴿٤٢﴾

پس چرا هنگامی که عذاب ما به آنان رسید تضرع نکردند ولی [حقیقت این است که] دلایشان سفت شده و شیطان آنچه را انجام می‌دادند برایشان آراسته است (۴۳)

فَلَوْلَا إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا وَلَٰكِنْ قَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾

پس چون آنچه را که بدان پند داده شده بودند فراموش کردند درهای هر چیزی از نصمتها] را بر آنان گشودیم تا هنگامی که به آنچه داده شده بودند شاد گردیدند (۱۴۴) ناگهان [گریبان] آنان را گرفتیم و یکباره نومید شدند

فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ فَتَحْنَا عَلَيْهِمُ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ حَتَّىٰ إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا أَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً فَإِذَا هُمْ مُبْلِسُونَ ﴿٤٢﴾

پس ریشه آن گروهی که ستم کردند برکنده شد و ستایش برای خداوند پروردگار (۱۴۵) جهانیان است

فَقُطِعَ دَائِرُ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٥﴾

بگو به نظر شما اگر خدا شنوایی شما و دیدگانتان را بگیرد و بر دلهایتان مهر نهد آیا غیر از خدا کدام معبودی است که آن را به شما بازپس دهد بنگر چگونه آیات [فود] (۱۴۶) را [گونگون] بیان می‌کنیم سپس آنان روی برمی‌تابند

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ اللَّهُ سَمْعَكُمْ وَأَبْصَارَكُمْ وَحَمَمَ عَلَىٰ قُلُوبِكُمْ مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرِ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِهِ انْظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لِمَن نَّهْمُ هُمْ يُضِدُّونَ ﴿٤٦﴾

بگو به نظر شما اگر عذاب خدا ناگهان یا آشکارا به شما برسد آیا جز گروه ستمگران (۱۴۷) [کسی] هلاک فواید شد

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُ اللَّهِ بَغْتَةً أَوْ جَهْرَةً هَلْ يُهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمَ الظَّالِمُونَ ﴿٤٧﴾

و ما پیامبران [فود] را جز بشارتگر و هشداردهنده نمی‌فرستیم پس کسانی که ایمان (۱۴۸) آورند و نیکوکاری کنند بیمی بر آنان نیست و اندوهگین نخواهند شد

وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ فَمَنْ آمَنَ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٤٨﴾

و کسانی که آیات ما را دروغ انگاشتند به [سزای] آنکه نافرمانی می‌کردند عذاب به (۱۴۹) آنان فواید رسید

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا يَمَسُّهُمُ الْعَذَابُ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٤٩﴾

بگو به شما نمی‌گویم گنجینه‌های خدا نزد من است و غیب نیز نمی‌دانم و به شما نمی‌گویم که من فرشته‌ام جز آنچه را که به سوی من و می‌شود پیروی نمی‌کنم (۵۰) بگو آیا نابینا و بینا یکسان است آیا تفکر نمی‌کنید

قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ إِنْ أَتَيْتُمُونِي بِبُرْهَانٍ مِّنْ سِوَى اللَّهِ لَا يَأْتِيكُمْ بِهِ إِلَّا الْيَقِينُ فَتَنفَكُوا مِنْ حَيْثُ كُنْتُمْ فَذُرُونِي أَعْمَىٰ إِنَّ الْإِنسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُفٌ ﴿٥٠﴾

و به وسیله این [قرآن] کسانی را که بیم دارند که به سوی پروردگارشان ممشور شوند هشدار ده [پرا] که غیر او برای آنها یار و شفیع نیست باشد که پروا کنند (۵۱)

وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْ يُخْشَرُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُمْ مِنْ دُونِهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٥١﴾

و کسانی را که پروردگار خود را بامدادان و شامگاهان می‌فخوانند در حالی که فشنودی او را می‌فروهند مران از مساب آنان چیزی بر عهده تو نیست و از مساب تو [نیز] (۵۲) چیزی بر عهده آنان نیست تا ایشان را برانی و از ستمکاران باشی

وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَمَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِنْ شَيْءٍ فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٢﴾

و بدین گونه ما بر فی از آنان را به بر فی دیگر آزمودیم تا بگویند آیا اینانند که از میان ما فدا بر ایشان منت نهاده است آیا فدا به [هال] سپاسگزاران دانایتر نیست (۵۳)

وَكَذَٰلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لِيَقُولُوا أَهَٰؤَٰلَاءَ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنْ بَيْنِنَا أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِالشَّاكِرِينَ ﴿٥٣﴾

و چون کسانی که به آیات ما ایمان دارند نزد تو آیند بگو درود بر شما پروردگارتان رمت را بر خود مقرر کرده که هر کس از شما به نادانی کار بدی کند و آنگاه به توبه (۵۴) و صلاح آید پس وی آمرزنده مهربان است

وَإِذَا جَاءَكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلَىٰ نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ أَنَّهُ مَنْ عَمِلَ مِنْكُمْ سُوءًا بِجَهَالَةٍ ثُمَّ تَابَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَصْلَحَ فَأَنَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥٤﴾

و این گونه آیات [خود] را به روشنی بیان می‌کنیم تا راه و رسم گناهکاران روشن (۵۵) شود

وَكَذَٰلِكَ نَفْصَلُ الْآيَاتِ وَلِتَسْتَبِينَ سَبِيلُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٥٥﴾

بگو من نهی شده‌ام که کسانی را که شما غیر از فدا می‌فخوانید بپرستم بگو من از (۵۶) هوسهای شما پیروی نمی‌کنم و گر نه گمراه شوم و از راه‌یافتگان نباشم

قُلْ إِنِّي نُهَيْتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ قُلْ لَا أَتَّبِعُ أَهْوَاءَكُمْ قَدْ ضَلَلْتُ إِذًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾

قُلْ إِنِّي عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي وَكَذَّبْتُمْ بِهِ مَا عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ إِنَّ
الْحُكْمَ لِلَّهِ يَهْتَصُ الْحَقُّ وَهُوَ خَيْرُ الْفَاصِلِينَ ﴿٥٧﴾

بگو من از جانب پروردگارم دلیل آشکاری [همراه] دارم و [الی] شما آن را دروغ
پنداشتید [و] آنچه را به شتاب فواستار آید در اختیار من نیست فرمان جز به
(۵۷) دست‌فدا نیست که مق را بیان می‌کند و او بهترین داوران است

قُلْ لَوْ أَن عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ لَفُضِيَ الْأَمْرُ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ
بِالظَّالِمِينَ ﴿٥٨﴾

بگو اگر آنچه را با شتاب فواستار آید نزد من بود قطعاً میان من و شما کار به
(۵۸) انجام رسیده بود و فدا به [مال] ستمکاران دانایتر است

وَعِنْدَهُ مَفَاتِيحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَا
تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٌ فِي ظِلْمَاتِ الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٌ وَلَا
يَابِسٌ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿٥٩﴾

و کلیدهای غیب تنها نزد اوست جز او [کسی] آن را نمی‌داند و آنچه در فشرگی و
دریاست می‌داند و هیچ برگی فرو نمی‌افتد مگر [اینکه] آن را می‌داند و هیچ دانه‌ای
در تاریکیهای زمین و هیچ تر و فشرگی نیست مگر اینکه در کتابی روشن [ثبت] است
(۵۹)

وَهُوَ الَّذِي يَتَوَفَّاكُم بِاللَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُمْ بِالنَّهَارِ ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فِيهِ لِيُقْضَىٰ
أَجَلٌ مُّسَمًّى ثُمَّ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٠﴾

و اوست کسی که شبانگاه روح شما را [به هنگام خواب] می‌گیرد و آنچه را در روز به
دست آورده‌اید می‌داند سپس شما را در آن بیدار می‌کند تا هنگامی معین به سر
آید آنگاه ازگشت شما به سوی اوست سپس شما را به آنچه انجام می‌داده‌اید آگاه
(۶۰) خواهد کرد

وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةً حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَكُمْ الْمَوْتُ
تَوَفَّيْتُهُ رُسُلْنَا وَهُمْ لَا يُفْرِطُونَ ﴿٦١﴾

و اوست که بر بندگانش قاهر [و غالب] است و نگهبانانی بر شما می‌فرستد تا
هنگامی که یکی از شما را مرگ فرا رسد فرشتگان ما جانش بستانند در حالی که
(۶۱) کوتاهی نمی‌کنند

ثُمَّ رُدُّوْا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمْ الْحَقُّ ۗ أَلَا لَهُ الْحُكْمُ وَهُوَ أَسْرَعُ الْحَاسِبِينَ ﴿٦٢﴾

آنگاه به سوی خداوند مولای بمقشان برگردانیده شوند آگاه باشید که دآوری از آن
(۶۲) اوست و او سریعترین محاسبان است

بگو چه کسی شما را از تاریکیهای فتنگی و دریا می‌رهاند در حالی که او را به زاری و در نهان می‌خوانید که اگر ما را از این [مهلکه] برهاند البته از سپاسگزاران فوایم (۶۳) بود

قُلْ مَنْ يُنَجِّيكُمْ مِّنْ ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ تَدْعُونَهُ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً لِّئِنْ أَنجَانَا مِنْ هَذِهِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٦٣﴾

بگو خداست که شما را از آن [تاریکیها] و از هر اندوهی می‌رهاند باز شما شکر می‌ورزید (۶۴)

قُلِ اللَّهُ يُنَجِّيكُمْ مِنْهَا وَمِنْ كُلِّ كَرْبٍ ثُمَّ أَنْتُمْ تُشْكِرُونَ ﴿٦٤﴾

بگو او تواناست که از بالای سرتان یا از زیر پاهایتان عذابی بر شما بفرستد یا شما را گروه گروه به هم اندازد [و دچار تفرقه سازد] و عذاب بعضی از شما را به بعضی [دیگر] بپشاند بنگر چگونه آیات [خود] را گوناگون بیان می‌کنیم باشد که آنان بفهمند (۶۵)

قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلَىٰ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَابًا مِّنْ فَوْقِكُمْ أَوْ مِنْ تَحْتِ أَرْجُلِكُمْ أَوْ يَلْبَسَكُمْ سِيعًا وَيَذِيقَ بَعْضَكُم بَأْسَ بَعْضٍ انظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُونَ ﴿٦٥﴾

و قوم تو آن [=قرآن] را دروغ شمردند در حالی که آن بر مق است بگو من بر شما (۶۶) نگهبان نیستم

وَكَذَّبَ بِهِ قَوْمُكَ وَهُوَ الْحَقُّ قُلْ لَنْسُتَ عَلَيْكُمْ بَوَكِيلٍ ﴿٦٦﴾

(۶۷) برای هر خبری هنگام [وقوع] است و به زودی فوایم دانست

لِكُلِّ نَبَأٍ مُّسْتَقَرٌّ وَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٦٧﴾

و چون بینی کسانی [به قصد تفتئه] در آیات ما فرو می‌روند از ایشان روی برتاب تا در سفنی غیر از آن درآیند و اگر شیطان تو را [در این باره] به فراموشی انداخت پس (۶۸) از توجه [دیگر] با قوم ستمکار منشین

وَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَخُوضُونَ فِي آيَاتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ وَإِمَّا يُنسِيَّتْكَ الشَّيْطَانُ فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ الذِّكْرِى مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٦٨﴾

و چیزی از مساب آنان [=ستمکاران] بر عهده کسانی که پروا [ای خدا] دارند نیست (۶۹) لیکن تذکر دادن [لازم] است باشد که [از استهزا] پرهیز کنند

وَمَا عَلَى الَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَلَكِنْ ذِكْرِى لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٦٩﴾

و کسانی را که دین خود را به بازی و سرگرمی گرفتند و زندگی دنیا آنان را فریفته است (رها کن و [مردم] را) به وسیله این [قرآن] اندرز ده مبادا کسی به [کیفر] آنچه کسب کرده به هلاکت افتد در حالی که برای او در برابر خدا یاری و شفاعتگری نباشد و اگر [برای رهایی خود] هر گونه فدیهای دهد از او پذیرفته نگردد اینانند که به [سزای] آنچه کسب کرده‌اند به هلاکت افتاده‌اند و به [کیفر] آنکه کفر می‌ورزیدند شرابی از (۷۰) آب جهنم و عذابی پر درد فواید داشت

وَذَرِ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَعِبًا وَلَهْوًا وَعَرَّتْهُمْ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَذَكِّرْ بِهِ أَنْ تُبْسَلَ نَفْسٌ بِمَا كَسَبَتْ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ وَإِنْ تَعْدِلْ كُلَّ عَدْلٍ لَأَيُّؤْخَذُ مِنْهَا أُولَئِكَ الَّذِينَ أُبْسِلُوا بِمَا كَسَبُوا لَهُمْ شَرَابٌ مِنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾

بگو آیا به جای خدا چیزی را بفروانیم که نه سودی به ما می‌رساند و نه زبانی و آیا پس از اینکه خدا ما را هدایت کرده از عقیده خود بازگردیم مانند کسی که شیطانها او را در بیابان از راه به در برده‌اند و میران [بر جای مانده] است برای او یارانی است که وی را به سوی هدایت می‌فروانند که به سوی ما بیا بگو هدایت خداست که (۷۱) هدایت [واقعی] است و دستور یافته‌ایم که تسلیم پروردگار جهانیان باشیم

قُلْ أَدْعُو مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا وَنُرَدُّ عَلَىٰ أَعْقَابِنَا بَعْدَ إِذْ هَدَانَا اللَّهُ كَالَّذِي اسْتَهْوَتْهُ الشَّيَاطِينُ فِي الْأَرْضِ حَيْرَانَ لَهُ أَصْحَابٌ يَدْعُونَهُ إِلَى الْهُدَىٰ ائْتِنَا قُلْ إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ وَأْمُرْنَا لِنُسَلِّمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧١﴾

و اینکه نماز برپا دارید و از او بترسید و هم اوست که نزد وی ممشور فواید گردید (۷۲)

وَأَنْ أَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَاتَّقُوهُ وَهُوَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٧٢﴾

و او کسی است که آسمانها و زمین را به حق آفرید و هر گاه که می‌گوید باش بی‌درنگ موجود شود سفنش راست است و روزی که در صور دمیده شود فرمانروایی از (۷۳) آن اوست داننده غیب و شهود است و اوست مکیم آگاه

وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَيَوْمَ يَقُولُ كُنْ فَيَكُونُ قَوْلُهُ الْحَقُّ وَلَهُ الْمُلْكُ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿٧٣﴾

و [یاد کن] هنگامی را که ابراهیم به پدر خود آزر گفت آیا بتان را فدایان [خود] (۷۴) می‌گیری من همانا تو و قوم تو را در گمراهی آشکاری می‌بینم

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ آزر اتَّخِذْ أَصْنَامًا آلِهَةً إِنِّي أَرَاكَ وَقَوْمَكَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٧٤﴾

و این گونه ملکوت آسمانها و زمین را به ابراهیم نمایاندم تا از جمله
(۷۵) یقین‌کنندگان باشد

وَكَذَلِكَ نُرِي إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنَ الْمُوقِنِينَ
(۷۵)

پس چون شب بر او پرده افکند ستاره‌ای دید گفت این پروردگار من است و آنگاه
(۷۶) چون غروب کرد گفت غروب‌کنندگان را دوست ندارم

فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ اللَّيْلُ رَأَى كَوْكَبًا قَالَ هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَا أُحِبُّ
الْأَفْلِينَ (۷۶)

و چون ماه را در حال طلوع دید گفت این پروردگار من است آنگاه چون ناپدید شد
(۷۷) گفت اگر پروردگارم مرا هدایت نکرده بود قطعا از گروه گمراهان بودم

فَلَمَّا رَأَى الْقَمَرَ بَازِعًا قَالَ هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَأِن لَّمْ يَهْدِنِي رَبِّي
لَأَكُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّالِّينَ (۷۷)

پس چون خورشید را برآمده دید گفت این پروردگار من است این بزرگتر است و
هنگامی که افول کرد گفت ای قوم من من از آنچه [برای فدا] شریک می‌سازید
(۷۸) بیزارم

فَلَمَّا رَأَى الشَّمْسَ بَازِعَةً قَالَ هَذَا رَبِّي هَذَا أَكْبَرُ فَلَمَّا أَفَلَتْ قَالَ يَا قَوْمِ
إِنِّي بريءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ (۷۸)

من از روی اخلاص پاکدلانه روی خود را به سوی کسی گردانیدم که آسمانها و زمین را
(۷۹) پدید آورده است و من از مشرکان نیستم

إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ حَنِيفًا وَمَا أَنَا مِنَ
الْمُشْرِكِينَ (۷۹)

و قومش با او به ستیزه پرداختند گفت آیا با من در باره فدا مجامه می‌کنید و مال
آنکه او مرا راهنمایی کرده است و من از آنچه شریک او می‌سازید بیمی ندارم مگر
آنکه پروردگارم چیزی بخواهد علم پروردگارم به هر چیزی اطاعت یافته است پس آیا
(۸۰) متذکر نمی‌شوید

وَحَاجَّةُ قَوْمِهِ قَالَ اتَّخِجُونِي فِي اللَّهِ وَقَدْ هَدَانِ وَلَا أَخَافُ مَا تُشْرِكُونَ بِهِ
إِلَّا أَنْ يَنْشَأَ رَبِّي شَيْئًا وَسِعَ رَبِّي كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ (۸۰)

و چگونه از آنچه شریک [فدا] می‌گردانید بترسم با آنکه شما خود از اینکه چیزی را
شریک فدا ساخته‌اید که [فدا] دلیلی در باره آن بر شما نازل نکرده است نمی‌هراسید
(۸۱) پس اگر می‌دانید کدام یک از [ما] دو دسته به ایمنی سزاوارتر است

وَكَيفَ أَخَافُ مَا أَشْرَكْتُمْ وَلَا تَخَافُونَ أَنَّكُمْ أَشْرَكْتُمْ بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ
عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا فَأَيُّ الْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ بِالْأَمْنِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (۸۱)

کسانی که ایمان آورده و ایمان خود را به شرک نیالوده‌اند آنان راست ایمنی و
(۸۲) ایشان راه‌یافتگانند

الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ مُهْتَدُونَ
﴿۸۲﴾

و آن مجت ما بود که به ابراهیم در برابر قومش دادیم درجات هر کس را که
(۸۳) بفوایم فرا می‌بریم زیرا پروردگار تو حکیم داناست

وَتِلْكَ حُجَّتُنَا آتَيْنَاهَا إِبْرَاهِيمَ عَلَىٰ قَوْمِهِ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مِّنْ نَّشَاءٍ إِنَّ رَبَّكَ
حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿۸۳﴾

و به او اسحاق و یعقوب را بخشیدیم و همه را به راه راست درآوردیم و نوع را از
پیش راه نمودیم و از نسل او داوود و سلیمان و ایوب و یوسف و موسی و هارون را
(۸۴) [هدایت کردیم] و این گونه نیکوکاران را پاداش می‌دهیم

وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ كُلًّا هَدَيْنَا وَنُوحًا هَدَيْنَا مِن قَبْلُ وَمِن ذُرِّيَّتِهِ
دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ وَهَارُونَ وَكَذَلِكَ نَجْزِي
الْمُحْسِنِينَ ﴿۸۴﴾

(۸۵) و (زکریا و یمیی و عیسی و الیاس را که همه از شایستگان بودند

وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ وَإِيلَاسَ كُلٌّ مِّنَ الصَّالِحِينَ ﴿۸۵﴾

(۸۶) و اسماعیل و یسع و یونس و لوط که جملگی را بر جهانیان برتری دادیم

وَإِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَيُونُسَ وَلُوطًا وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿۸۶﴾

و از پدران و فرزندان و برادرانشان برفی را [بر جهانیان برتری دادیم] و آنان را
(۸۷) برگزیدیم و به راه راست راهنمایی کردیم

وَمِن آبَائِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَإِخْوَانِهِمْ وَاجْتَبَيْنَاهُمْ وَهَدَيْنَاهُمْ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ
﴿۸۷﴾

این هدایت فداست که هر کس از بندگانش را بفواید بدان هدایت می‌کند و اگر
(۸۸) آنان شرک ورزیده بودند قطعا آن چه انجام می‌دادند از دستشان می‌رفت

ذَٰلِكَ هُدَى اللَّهِ يَهْدِي بِهِ مَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُمْ
مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۸۸﴾

آنان کسانی بودند که کتاب و داورى و نبوت بدیشان دادیم و اگر اینان [مشرکان]
(۸۹) بدان کفر ورزند بی‌گمان گروهی [دیگر] را بر آن گماریم که بدان کافر نباشند

أُولَئِكَ الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ فَإِن يَكْفُرْ بِهَا هَؤُلَاءِ فَقَدْ
وَكَلْنَا بَهَا قَوْمًا لَّيْسُوا بِهَا بِكَافِرِينَ ﴿۸۹﴾

أُولَئِكَ الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ فَبِهِدَاهُمْ افْتَدِهْ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِنْ هُوَ إِلَّا
ذِكْرِي لِلْعَالَمِينَ ﴿٩٠﴾

اینان کسانی هستند که خدا هدایتشان کرده است پس به هدایت آنان اقتدا کن
بگو من از شما هیچ مزدی بر این [رسالت] نمی‌طلبم این [قرآن] جز تذکری برای
(۹۰) جهانیان نیست

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِذْ قَالُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَى بَشَرٍ مِّن شَيْءٍ قُلْ
مَنْ أَنْزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاء بِهِ مُوسَى نُورًا وَهُدًى لِلنَّاسِ تَجْعَلُونَهُ
قِرَاطِيسَ يُبَدُّونَهَا وَخُفُونَ كَثِيرًا وَعَلَّمْتُمْ مَا لَمْ تَعْلَمُوا أُنْتُمْ وَلَا آبَاؤُكُمْ قُلِ اللَّهُ
تَمَّ ذَرْهُمْ فِي خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ ﴿٩١﴾

و آنچه که [یهودیان] گفتند خدا چیزی بر بشری نازل نکرده بزرگی خدا را چنانکه باید
نشناختند بگو چه کسی آن کتابی را که موسی آورده است نازل کرده [همان کتابی
که] برای مردم [روشنایی و رهنمود است] او [آن را به صورت طومارها درمی‌آورد
آنچه] را [از آن] می‌فرواهید آشکار و بسیاری را پنهان می‌کنید در صورتی که چیزی
که نه شما می‌دانستید و نه پدرانتان [به وسیله آن] به شما آموخته شد بگو خدا
(۹۱) [همه را فرستاده] آنچه بگذار تا در [زرفای] [باطل] خود به بازی [سرگرم] شوند

وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ مُّصَدِّقٌ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَلِتُنذِرَ أُمَّ الْقُرَى وَمَنْ
حَوْلَهَا وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَهُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ
﴿٩٢﴾

و این فمسته‌کتابی است که ما آن را فرو فرستادیم [و] کتابهایی را که پیش از آن
آمده تصدیق می‌کند و برای اینکه [مردم] [ام‌القری = مکه] و کسانی را که پیرامون
آنند هشدار دهی و کسانی که به آفرت ایمان می‌آورند به آن [قرآن نیز] ایمان
(۹۲) می‌آورند و آنان بر نمازهای خود مراقبت می‌کنند

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِيَ إِلَيَّ وَلَمْ يُوحَ إِلَيْهِ
شَيْءٌ وَمَنْ قَالَ سَأُنزِلُ مِثْلَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَوْ تَرَى إِذِ الظَّالِمُونَ فِي
غَمْرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيهِمْ أَخْرِجُوا أَنفُسَكُمُ الْيَوْمَ تُجْرُونَ
عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنتُمْ عَنْ آيَاتِهِ
تَسْتَكْبِرُونَ ﴿٩٣﴾

و کیست ستمکارتر از آن کس که بر خدا دروغ می‌بندد یا می‌گوید به من وحی شده
در حالی که چیزی به او وحی نشده باشد و آن کس که می‌گوید به زودی نظیر آنچه را
خدا نازل کرده است نازل می‌کنم و کاش ستمکاران را در گردابهای مرگ می‌دیدید که
فرشتگان [به سوی آنان] دستهایشان را گشوده‌اند [و نهیب می‌زنند] جانهایتان را
بیرون دهید امروز به [سزای] آنچه بنامق بر خدا دروغ می‌بستید و در برابر آیات او
(۹۳) تکبر می‌کردید به عذاب فوارکننده کیفر می‌یابید

و همان گونه که شما را نخستین بار آفریدیم [اکنون نیز] تنها به سوی ما آمده‌اید و آنچه را به شما عطا کرده بودیم پشت‌سر خود نهاده‌اید و شفیعی را که در [کار] خودتان شریکان [فدا] می‌پنداشتید با شما نمی‌بینیم به یقین پیوند میان شما (۹۴) بریده شده و آنچه را که می‌پنداشتید از دست شما رفته است

وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فُرَادَىٰ كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَتَرَكْتُمْ مَا خَوَّلْنَاكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ
وَمَا نَرَىٰ مَعَكُمْ شُفَعَاءَكُمُ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَاءَ لَقَدْ تَقَطَّعَ بَيْنَكُمْ
وَضَلَّ عَنْكُمْ مَا كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٩٤﴾

فدا شکافنده دانه و هسته است زنده را از مرده و مرده را از زنده بیرون می‌آورد چنین (۹۵) ست‌فدای شما پس چگونه [از مق] منصرف می‌شوید

إِنَّ اللَّهَ فَالِقُ الْحَبِّ وَالنَّوَىٰ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَمُخْرِجُ الْمَيِّتِ مِنَ
الْحَيِّ ذَلِكُمْ اللَّهُ فَأَنَّىٰ تُؤْفَكُونَ ﴿٩٥﴾

[هموست که] شکافنده صبح است و شب را برای آرامش و فورشید و ماه را وسیله (۹۶) مساب قرار داده این اندازه‌گیری آن توانای داناست

فَالِقُ الْإِصْبَاحِ وَجَعَلَ اللَّيْلَ سَكَنًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ حُسْبَانًا ذَلِكُمْ تَقْدِيرُ
الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٩٦﴾

و اوست کسی که ستارگان را برای شما قرار داده تا به وسیله آنها در تاریکیهای خشکی و دریا راه یابید به یقین ما دلایل [خود] را برای گروهی که می‌دانند به روشنی (۹۷) بیان کرده‌ایم

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ النُّجُومَ لِتَهْتَدُوا بِهَا فِي ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ قَدْ
فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٩٧﴾

و او همان کسی است که شما را از یک تن پدید آورد پس [برای شما] قرارگاه و محل امانتی [مقرر کرد] بی‌تردید ما آیات [خود] را برای مردمی که می‌فهمند به (۹۸) روشنی بیان کرده‌ایم

وَهُوَ الَّذِي أَنزَلَ مِن السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ
خَضِرًا نُّخْرَجُ مِنْهُ حَبًّا مُتَرَاكِبًا وَمِنَ النَّخْلِ مِن طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ وَجَنَّاتٍ
مِّنْ أَعْنَابٍ وَالزَّيْتُونَ وَالرَّمَّانَ مُشْتَبِهًا وَغَيْرَ مُتَشَابِهٍ انظُرُوا إِلَى ثَمَرِهِ إِذَا
أَثْمَرَ وَيَنْعِهِ إِنَّ فِي ذَلِكُمْ لآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٩٩﴾

و اوست کسی که از آسمان آبی فرود آورد پس به وسیله آن از هر گونه گیاه برآوردیم و از آن [گیاه] جوانه سبزی خارج ساختیم که از آن دانه‌های مترامی برمی‌آوریم و از شکوفه رفت‌فرما فوشه‌هایی است نزدیک به هم و [نیز] باغهایی از انگور و زیتون و انار همانند و غیر همانند خارج نمودیم به میوه آن چون ثمر دهد و

وَهُوَ الَّذِي أَنزَلَ مِن السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ
خَضِرًا نُّخْرَجُ مِنْهُ حَبًّا مُتَرَاكِبًا وَمِنَ النَّخْلِ مِن طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ وَجَنَّاتٍ
مِّنْ أَعْنَابٍ وَالزَّيْتُونَ وَالرَّمَّانَ مُشْتَبِهًا وَغَيْرَ مُتَشَابِهٍ انظُرُوا إِلَى ثَمَرِهِ إِذَا
أَثْمَرَ وَيَنْعِهِ إِنَّ فِي ذَلِكُمْ لآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٩٩﴾

به [طرز] رسیدنش بنگرید قطعا در اینها برای مردمی که ایمان می‌آورند

(۹۹) نشانه‌هاست

وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ وَخَرَقُوا لَهُ بَنِينَ وَبَنَاتٍ بِغَيْرِ عِلْمٍ سُبْحَانَ
وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُصِفُونَ ﴿۱۰۰﴾

و برای خدا شریکانی از جن قرار دادند با اینکه خدا آنها را خلق کرده است و برای او بی
هیچ دانشی پسران و دخترانی تراشیدند او پاک و برتر است از آنچه وصف می‌کنند
(۱۰۰)

بَدِيعَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنَّىٰ يَكُونُ لَهُ وَلَدٌ وَلَمْ تَكُن لَّهُ صَاحِبَةٌ وَخَلَقَ
كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿۱۰۱﴾

پدیدآورنده آسمانها و زمین است چگونه او را فرزندی باشد در صورتی که برای او
(۱۰۱) همسری نبوده و هر چیزی را آفریده و اوست که به هر چیزی داناست

ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ فَاعْبُدُوهُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
وَكَيلٌ ﴿۱۰۲﴾

این است خدا پروردگار شما هیچ معبودی جز او نیست آفریننده هر چیزی است پس
(۱۰۲) او را بپرستید و او بر هر چیزی نگهبان است

لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ ﴿۱۰۳﴾

چشمها او را در نمی‌یابند و اوست که دیدگان را درمی‌یابد و او لطیف آگاه است
(۱۰۳)

قَدْ جَاءَكُمْ بَصَائِرٌ مِّن رَّبِّكُمْ فَمَنْ أَبْصَرَ فَلِنَفْسِهِ وَمَنْ عَمِيَ فَعَلَيْهَا وَمَا أَنَا
عَلَيْكُمْ بِحَفِيفٍ ﴿۱۰۴﴾

به راستی رهنمودهایی از جانب پروردگارتان برای شما آمده است پس هر که به
دیده بصیرت بنگرد به سود خود او و هر کس از سر بصیرت ننگرد به زیان خود اوست و
(۱۰۴) من بر شما نگهبان نیستم

وَكَذَٰلِكَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لِيُقُولُوا دَرَسْتَ وَلِنُبَيِّنَهُ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿۱۰۵﴾

و این گونه آیات [خود] را گوناگون بیان می‌کنیم تا مبادا بگویند تو درس خوانده‌ای
(۱۰۵) و تا اینکه آن را برای گروهی که می‌دانند روشن سازیم

اتَّبِعْ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنَ رَبِّكَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ
﴿۱۰۶﴾

از آنچه از پروردگارت به تو وحی شده پیروی کن هیچ معبودی جز او نیست و از
(۱۰۶) مشرکان روی بگردان

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكُوا وَمَا جَعَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ﴿١٠٧﴾

و اگر خدا می‌خواست آنان شرک نمی‌آوردند و ما تو را بر ایشان نگهبان نکرده‌ایم و (۱۰۷) تو وکیل آنان نیستی

وَلَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَسُبُّوا اللَّهَ عَدْوًا بِغَيْرِ عِلْمٍ كَذَلِكَ زَيْنًا لِكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلُهُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ مَرْجِعُهُمْ فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٠٨﴾

و آنچه‌ای را که جز خدا می‌خوانند دشنام مدهید که آنان از روی دشمنی [و] به نادانی خدا را دشنام فوهند داد این گونه برای هر امتی کردارشان را آراستیم آنگاه بازگشت آنان به سوی پروردگارشان فوهد بود و ایشان را از آنچه انجام می‌دادند آگاه فوهد (۱۰۸) سافت

وَأَفْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَاءَتْهُمْ آيَةٌ لِيُؤْمِنُوا بِهَا قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَمَا يُشْعِرُكُمْ أَنَّهَا إِذَا جَاءَتْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠٩﴾

و با سفت‌ترین سوگندهایشان به خدا سوگند فوردند که اگر معجزه‌ای برای آنان بیاید متما بدان می‌گروند بگو معجزات تنها در اختیار خداست و شما چه می‌دانید (۱۰۹) که اگر [معجزه هم] بیاید باز ایمان نمی‌آورند

وَقَلِّبْ أَفْئِدَتَهُمْ وَأَبْصَارَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَنَدَّرْهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١١٠﴾

و دلها و دیدگان‌شان را برمی‌گردانیم [در نتیجه به آیات ما ایمان نمی‌آورند] چنانکه نفس‌تین بار به آن ایمان نیاوردند و آنان را رها می‌کنیم تا در طغیان‌شان سرگردان (۱۱۰) بمانند